

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINĂ — JURISPRUDENȚĂ — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICĂ — FINANȚE

DIRECTOR: D. ALEXANDRESCO

PRIM-REDACTOR: ION N. CESĂRESCU

A B O N A M E N T U L	
Pe an, în România	30 lei
6 luni	16 "
3 luni	8 "
Străinătate: 40 lei pe an, 20 pe 6 luni	

A P A R E

De două ori pe săptămână sub redacțiunea unui comitet

Abonamentele se plătesc tot-d'a-una înainte

REDACȚIA & ADMINISTRAȚIA
BUCURESCI

5 — Calea Rahovei — 5

Lângă Palatul Justiției

S U M A R

O nepotrivire între Legea și Regulamentul meseriilor, de d-l Ștefan Scriban;

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ:

Curtea de casație, sec. I: I. A. Niculescu cu Ghiță Enache Geantă și Ioniță I. Spătaru, cu o Observație de d-l D. Alexandrescu;

Curtea de casație, secția II, Camera de punere sub acuzare a Curții de apel Galați și Tribunalul Brăila: Regulament de competență asupra confirmării mandatului de depunere, dat de Judele de instrucție al Trib. Brăila, în cauza lui G. Papadopol zis și Sculi, pentru vagabondagii;

Camera de punere sub acuzare a Curții de apel din Craiova: Afecerea D-r L. Marcu și L-t Torocceanu, cu o Observație de H.; Judecătoria Ocol. II Brăila: Vasile Popa Nicola, Frați Castriño și Spiru Dumitru, contestație la tabloă.

Informații. — Bibliografii.

O nepotrivire între Legea și Regulamentul meseriilor

Ocupându-mă de dispozițiunile penale ale legii meseriilor, am constatat că legea nu e în armonie cu regulamentul ei, care e mai complect.

Așa art. 128, al. 2 din regulament spune că se va pedepsi cu o amendă de la 5—100 lei or cine ar exercita o meserie ca lucrător, fără să aibă un carnet, *saă s'ar servi, cu știință, de un carnet anulat saă perdut, or străin.*

De asemenea, art. 129, al. 1 prevede că se va pedepsi cu amendă de la 50—300 lei or cine va exercita o meserie fără brevet de maestru, *saă va uza, cu știință, de un brevet anulat saă se va servi de un brevet perdut, or străin.*

Părțile subliniate nu figurează în lege, iar art. 94 din lege limitează puterea și întinderea regulamentului numai în ce privește aplicarea legii. Așa fiind, ne întrebăm: se vor putea aplica pedepsele din regulament pentru cazurile acolo specificate, dar neprevăzute în lege?

Art. 16 din Constituție, a cărui aplicațiune o face art. 2 din C. penal, spune categoric că nici-o pedeapsă nu poate fi înființată nici aplicată de cît în puterea unei legi. Și Thonissen comentînd art. 9 al Constituției belgiane de unde e luat art. nostru 16, explică lucrul ast-fel: «Cette disposition est une conséquence manifeste du principe de la compétence exclusive de la loi pour déterminer le

caracter légal des actions. Il importe de remarquer que la Constitution n'exige pas que la peine soit prononcée par la loi elle même; il suffit qu'elle soit établie *en vertu de la loi*»⁽¹⁾.

Judecătorul dar nu va putea aplica pedeapsa din regulament pentru cazurile specificate acolo, ci va trebui să aplice art. 385, al. 9 din C. penal, socotînd faptul ca o contravențiune.

Un caz analog avem în art. 35 al regulamentului pentru serviciul sanitar de județe din 12 August 1894. Legea sanitară însă, în art. 175, a avut prevederea să spue: «La aceiaș pedeapsă vor fi supuși . . . cari vor călca *regulamentele* . . .» Tot acest articol mai prevede că: «Asemenea se vor supune la aceste penalități . . . cari vor călca prescripțiunile legii de față și ale *regulamentelor* publicate de Ministerul de Interne pe baza ei».

Cum vedem, sancțiunea aici e în însăș legea, ceea ce nu e cazul cu regulamentul legii meseriilor, unde nu Corpurile legiuitoare, ci Ministrul a edictat pedeapsa pentru oare cari fapte determinate.

În aceiaș ordine de idei, observăm în art. 29 combinat cu art. 80 pedepsește pe patronul care ar fi primit un elev fugar. Art. 128, al. 7 din regulament e mai complect, căci el prevede: «Patronii cari au primit, cu bună știință, un elev fugar *saă un lucrător al cărui contract cu un alt patron n'a expirat saă n'a fost reziliat*».

Și aici vom aplica, pentru aceleași motive, tot art. 385, al. 9 C. penal pentru partea subliniată.

Art. 87 din legea meseriilor spune că judecătorii de ocoale judecă contravențiunile prevăzute de art. 80 în primă și ultimă instanță, iar *cele* prevăzute de art. 81 și 85 cu drept de apel.

Observăm că faptele prevăzute de menționatele articole nu sunt contravențiuni propriu zise, ci *delicte*; căci maximul amendei trece peste 25 lei (Art. 9, al. 2 C. p.). Ast-fel competența *corecțională* a judecătoriiilor de ocoale a fost mărită.

(1) I. I. Thonissen, La Constitution Belge Annotée, 47, 48, ed. III-a.

Din faptul că art. 80 spune că contravențiunile (mai corect *infracțiunile* sau *delictele*) prevăzute de art. 80 se judecă în primă și ultimă instanță, nu trebuie să se creadă, cum am auzit susținându-se, că dreptul de opozițiune este exclus.

Opozițiunea fiind o cale de drept comun, trebuie un text expres care s'o înlăture.

Dar amenziile pronunțate în baza legii meseriilor se transformă în închisoare? Socot că da. În adevăr, art. 88 și 89 vorbesc de *acțiune publică*, ceea ce însemnă că ne aflăm în fața unor infracțiuni propriu zise, unor fapte penale, așa că vom aplica dispozițiunea generală din art. 28 C. p. Asupra acestui punct numai stăruim, pentru că l'am discutat pe larg atunci când am susținut că amenziile date conform legii sanitare se transformă în închisoare, soluțiune consacrată și de suprema Curte (2).

Acum e locul să observăm că, în practică, se obicinuește ca președintele unei corporațiuni să declare că s'a împăcat și să ceară stingerea acțiunii publice, cum prevede art. 88, al. 2 din legea meseriilor. Acest lucru e inadmisibil, căci art. 139, al. 2 din regulament arătând că acțiunea publică se poate stinge prin împăcarea părților, explică că prin părți se înțelege cel urmărit și cel vătămat sau reprezentantul său legal, iar nu și comitetul corporațiunii sau comisarul guvernului.

În fine, pentru a termina, observăm că art. 89 din lege prevede că acțiunea publică se prescrie prin patru luni de la comiterea infracțiunilor; pe când art. 140 din regulament adaugă că: «dacă ea (acțiunea publică) n'a fost introdusă la judecătoria de ocol?

Cum vedem, și aici regulamentul voește, cu or ce preț, să completeze legea. Așa fiind, ne întrebăm: ce sens are dispozițiunea aceasta din regulament? Voit-a regulamentul să deroage de la dispozițiunile de drept comun? Știm că în materie de contravențiune actele de instrucțiune nu întrerup prescripția, așa că aici trebuie ca hotărîrea să fie dată chiar în anul în care s'a comis contravențiunea (art. 595 Pr. penală).

Infracțiunile prevăzute de legea meseriilor însă sunt delikte și aici actele de instrucțiune și de urmărire întrerup prescripția, ca și în materie de crimă, și întreruperea e reală, adică operează *erga omnes*, chiar în privința persoanelor cari n'au fost implicate (art. 593 Pr. pen.).

Rezultă dar că art. 140 din regulament nu face de cit să aplice un principiu de drept comun, când spune că acțiunea publică se prescrie prin patru luni, dacă ea n'a fost intentată la judecătoria de

ocol, ceea ce însemnă că intentarea acțiunii întrerupe prescripția acțiunii publice. Vom aplica dar art. 594 Pr. penală, referitor la prescripția acțiunii publice în materie corecțională.

Așa fiind, art. 89 din lege e destul de complet și nu era nevoie ca regulamentul să explice că intentarea acțiunii la jud. de ocol întrerupe prescripția.

O dată recunoscut că ne aflăm în materie corecțională, vom aplica art. 597 Pr. pen. în ce privește prescripțiunea pedepsei (3).

În ce privește însă *contravențiunile* la regulamentul legii, ele s'ar prescrie tot prin patru luni, dar prescripția va fi întreruptă prin intentarea acțiunii, ceea ce e o gravă derogare de la dreptul comun consacrat de art. 595 Pr. pen.

E admisibil însă ca un simplu regulament să organizeze o materie așa de importantă și de ordine publică ca prescripția? Socot că nu, căci scopul regulamentului nu e de cit a desvolta dispozițiunile legii și a ușura aplicarea ei. Așa, ar putea oare regulamentul să edicteze o prescripție de 20 de ani? De sigur că nu și atunci rămînem fără nici-o dispozițiune legală specială care să fixeze termenul prescripției la contravențiunile prevăzute în regulamentul legii meseriilor, căci dispozițiunea din regulament trebuie considerată ca fără tărie.

Aici însă apare grava anomalie după care *delictele* prevăzute de legea meseriilor se prescriu prin *patru luni*, căci așa prevede art. 89; iar *contravențiunile* la regulamentul legii se vor prescrie prin *un an*, adică conform dreptului comun.

În scurt, *toate* infracțiunile din legea meseriilor sunt *delikte*. Regulamentul însă mai prevede și alte infracțiuni la dispozițiunile lui. Cum însă pe cale de regulament nu se pot edicta pedepse, nici să se organizeze prescripția, rămînem fără dispozițiuni speciale în aceste cazuri, cele din regulament urmînd a fi privite ca inexistente, așa că aici vom aplica dreptul comun privitor la contravențiuni.

Cum vedem, legea e logică, dar regulamentul, depășind puterile ce poate să le aibă, dă naștere la discuțiuni. Judecătoria dar trebuie să fie atenți la aplicarea acestui regulament (4).

Stefan Scriban

(3) M. Ortolan, Droit Pénal, II, 1869, ed. III-a.

(4) Actele făcute în virtutea legii meseriilor sunt scutite de timbru. Cererile pentru anularea deciziunilor arbitrale se introduc la trib. ordinare, nu la jud. de ocol. Jud. ocol II, Galați, 28 Maiu 1904. Curierul Judiciar, No. 51/904.

Rugăm stăruitor pe abonații rămași în întârziere cu plata abonamentelor, să trimită sumele datorate prin mandat postal, direct la administrația ziarului Curierul Judiciar, București, sau să plătească la prezentare numai în mina incasatorilor: L. Riveanu, pentru provincie, și I. St. Tudoroiu, pentru capitală, în schimbul chitanțelor ce vor emite din registru cu matcă, prevăzute cu ștampila Curierului Judiciar.

(2) Cas. II, No. 1122/903. Curierul Judiciar, No. 82/903, 58/902 și 58/903.

JURISPRUDENȚĂ ROMÂNĂ

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, Secția I

Audiența de la 21 Septembrie 1904

Președenția D-lui CHR. PHEREKYDE Președinte

I. A. Nicurescu cu Ghiță Enache Geantă și Ioniță I. Spătaru

Sucesiune.—Moștenitori colaterali.—Imobil succesoral deținut de un terțiu. — Acțiune în revendicare făcută de moștenitorii colaterali înainte de trimiterea lor, de către justiție, în posesia succesiunii.—Dacă terțiul deținător poate opune acestei acțiuni excepția că n'a fost trimis, în prealabil, în posesia moștenirii. — Interesul terțiului deținător.—(Art. 653 din Cod. civ.).

Moștenitorii colaterali pot revendica un imobil al succesiunii deținut de un terțiu chiar mai înainte de a fi fost trimiși de către justiție în posesiunea succesiunii, pentru că trimiterea în posesie, acest control al justiției, este cerută în interesul moștenitorilor pentru ca moștenirea să nu cadă în mâinele unor persoane ce nu ar avea dreptul a o dobîndi.

Ast-fel, terțiul deținător nu poate opune la o acțiune în revendicare făcută de moștenitorii colaterali excepțiunea că n'a fost obținut în prealabil, de la justiție, trimiterea în posesie asupra moștenirii, și în acest caz, interesul terțiului deținător al imobilului revendicat este de a se verifica titlurile și calitatea moștenitorului revendicant, și acest interes al său nu suferă nici un prejudiciu din faptul că acest moștenitor nu a fost mai înainte trimis în posesiunea succesiunii.

Decisiunea No. 387/904. — Respins recursul făcut de I. A. Nicurescu contra sentinței Trib. Prahova, s. I cu No. 197/902, dată în procesul cu Ghiță Enache Geantă și Ioniță I. Spătaru.

Curtea,

Ascultând citirea raportului făcut în cauză de d-l consilier Gr. M. Buiuclu;

Pe d-l avocat Dimitriu în dezvoltarea motivelor de casare; și

Pe d-l avocat Maxim, în combateri;

Deliberînd,

Asupra motivului I:

•Violarea și greșită interpretare a art. 653 C. civ. și art. 327 Pr. civ. Am susținut înaintea tribunalului că reclamantul Ghiță Enache Geantă și Ioniță Ion Spătaru nu puteau intenta și susține acțiunea de față, ca moștenitori ai def. Dim. Stroe Oprescu, pentru că el fiind moștenitor colateral al acestuia, spre a putea intenta și exercita acțiunile decurgînd din această succesiune, urmează ca mai întâi să fie trimis în posesiunea averii succesoriale.

Tribunalul respingînd această excepțiune, pe motiv că nu aș fi propus-o la prima instanță și pe motiv că moștenitorii colaterali nu trebuie să fie trimiși mai întâi în posesiunea pentru a putea exercita acțiunile decurgînd din această succesiune, a violat și a făcut o greșită interpretare a art. 653 C. civ. și art. 327 Pr. civ.

Avînd în vedere sentința supusă recursului, din care rezultă, că Ghiță Geantă și Ioniță Spătaru au revendicat o porțiune de pămînt de la I. Nicurescu, în calitate de moștenitori colaterali ai defunctului Oprescu, iar tribunalul de Prahova, judecînd ca instanță de apel, le-a admis acțiunea ca întemeiată;

Avînd în vedere că la Tribunal recurentul de azi, I. Nicurescu, a ridicat înainte de ori-ce apărare în fond excepțiunea, că sus-numiții revendicanți nu pot intenta o asemenea acțiune fără ca, în prealabil, să fi fost trimiși de justiție în posesiunea succesiunii defunctului Oprescu conform art. 653 din Cod. civil;

Considerînd că prin dispozițiile acestui text de lege se cere permisiunea justiției, pentru ca cei-l'alți moștenitori, afară de descendenți și ascendenți, să intre în posesiunea unei succesiuni deschise;

Considerînd că acest control al justiției este cerut în interesul moștenitorilor, pentru ca succesiunea să nu cadă în mâinele unor persoane ce nu ar avea dreptul de a o dobîndi;

Considerînd că, în ce privește pe terțiul deținător al unui imobil succesoral, el are interes, în caz de revendicare, de a verifica titlurile și calitatea moștenitorului revendicant, și nu suferă nici un prejudiciu din faptul că acest moștenitor nu a fost trimis mai înainte în posesiunea succesiunii de către justiție; căci fie că această condițiune a fost sau nu a fost îndeplinită, el rămîne totuși în ambele cazuri în drept de a discuta revendicantului calitatea lui de moștenitor;

Că, pe cît timp dar, cu ocaziunea acțiunii în revendicare, justiția este ținută, pentru a deslega litigiul, de a controla în prealabil calitatea de moștenitor a revendicantului, scopul legii este atins și cerința legiuitorului îndeplinită;

Considerînd că, pe lîngă aceasta, controlul justiției se exercită într'un mod mult mai eficace cînd intervine cu ocazia unui proces de revendicare al unui imobil succesoral, de cît cînd intervine cu ocazia unei simple cereri făcute de moștenitor pentru trimiterea lui în posesie; căci în primul caz, calitatea moștenitorului se cercetează față de un contrazicător interesat, pe cînd în a doua ipoteză, se poate întîmpla ca permisiunea justiției să fie dată fără contrazicător, pe cale grațioasă, și aceasta cu alți mai adesea ori, cu cît în legislațiunea noastră nu se prescrie nici o măsură de publicitate pentru trimiterea moștenitorilor în posesiunea succesiunilor deschise;

Considerînd că întru cît deținătorul imobilului succesoral nu poate suferi din lipsa ne-îndeplinirii unei formalități a moștenitorului revendicant, excepțiunea dilatorie, ce dînsul 'i opune, împrumută caracterul unei străgăniri pe care justiția o poate înlătura;

Că, așa fiind, motivul urmează a se respinge ca ne-întemeiat;

Asupra motivului II:

•Exces de putere și iară-și violarea și greșita interpretare a art. 653 Cod. civil.

•Am dovedit și însu-și tribunalul recunoaște că afară de sus numiții reclamânți mai sunt și alții cari pretind succesiunea def. Dim. Stroe Oprescu, cari au și făcut intervențiune în acest proces. Cu toate acestea tribunalul, prin exces de putere și violînd și interpretînd greșit art. 653 Cod. civ. înlătură propunerea mea de a se cita și acei moștenitori intervenienți.

Avînd în vedere că recurentul I. Nicurescu a ales înaintea instantei de fond, că mai sunt și alți moștenitori care ar avea dreptul la imobilul revendicat, fără a preciza însă care sunt anume acei moștenitori, și fără a arăta dacă sunt în grad succesibil;

Considerînd că o alegație de asemenea natură și fără a fi întru nimic sprijinită, nu poate paraliza cursul justiției și împedica deslegarea litigiului;

Asupra motivului III:

•Exces de putere. Violarea dreptului de apărare și violarea art. 95 și 102 Pr. civ.

•Tribunalul respingînd incidentele ce am ridicat 'm-ă respins și apelul în fond, fără a 'm-ă mai da cuvîntul spre a mă apăra.

•Prin cerere formală am protestat imediat contra acestei procedări greșite; cu toate acestea, tribunalul nu face nici o mențiune cit de mică în această privință în hotărîrea sa.

•Procedînd ast-fel, trib. a comis un exces de putere și împedîndu-mă a mă apăra, a violat și art. 95 și 102 Pr. civilă.

Considerînd că tribunalul constată că nu s'a invocat alte motive, de cît cele ce au fost discutate prin sentința ce a pronunțat;

Că față de această constatare, recurentul nu se poate plînge că a fost lipsit de dreptul de apărare;

Pentru aceste motive, Curtea, respinge recursul, etc.

Observație.—Decisia Curței de casație, ce publicăm astăzi, este conformă unei alte decizii a Inaltei Curți din 1898. (Vezi Bulet. Cas. 1898, p. 875). Recunoaștem însă că ea este mult mai bine motivată de cit decisia precedentă. Totuși motivele date, care la prima vedere par seducătoare, nu ne au putut convinge.

Studiând această chestiune altă dată, cu ocazia adnotării unei sentințe a tribunalului din Buzău, care se pronunțase tot în sensul deciziei de Curtea supremă (v. *Dreptul* din 1903, No. 78), am arătat atunci argumentele pentru care nu putem primi această soluție, și în sensul admis de noi se pronunță întreaga doctrină (vezi Laurent, IX, 502; Baudry et Wahl, *successions*, ed. a 2-a, I, 806 și 891; T. Huc, V, 260; Pand. fr., *successions*, I, 1966; Alex. Degré, *Dreptul* din 1875, No. 63, p. 503, col. 2, etc.).

Este adevărat că autorii francezi mai sus enunțiați vorbesc de moștenitorii *neregulați*; însă legiuitorul nostru punând pe colaterali pe aceiași treaptă cu succesorii *neregulați*, în privința sezi- nei ereditare (art. 653), soluția admisă în Franța în privința succesorilor *neregulați*, este aplicabilă la noi moștenitorilor colaterali.

Găsim de prisos de a mai reveni astăzi, după un timp atât de scurt, asupra unei chestiuni pe care am mai discutat-o odată, și ne mărginim a trimite pe cetitorii studioși la *diarul Dreptul* din anul trecut (1903), No. 78, unde chestiunea se găsește examinată cu toate detaliile ce comportă o chestiune atât de importantă.

D. Alexandresco

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, Secția II

Audiența de la 8 Octombrie 1904

Președenția D-lui N. MANDREA, Președinte

Recurs în interesul legii

Competință.—Confirmarea mandatelor date de judecătorul de instrucție.—Tribunalul de Brăila.—Tribunal cu două secții însă numai cu un singur judecător de instrucție alăturat pe lângă secția I-a a acelui tribunal.—Competința numai a secției I-a a confirmarea mandatelor judecătorului de instrucție.—(Art. 11 din legea organizării judecătorești; art. 97 Proc. penală, și legea din 1 Aprilie 1900 pentru înființarea secției a II la trib. Brăila).

De și art. 11 din legea de organizare judecătorească stabilește, ca principiu, rotațiunea judecătorilor la diferitele secțiuni prin tragere la sorți, la fie-care început de an judecătoresc, astfel ca acelaș judecător să nu servească doi ani de-a rindul la aceeași secțiune, însă din termenii legii de la 1 Aprilie 1900 prin care s'a înființat încă o secțiune la trib. Brăila, rezultă că legiuitorul, în vederea multiplelor afaceri ale secției I-a a acelui tribunal, a voit a-i da un judecător mai mult de cit la cea-l-altă secțiune înființată din nou, și în vedere că judele instructor era unic așa că nu avea cu cine alterna a derogat la principiul rotațiunii pus în legea de organizare judecătorească, prevăzând că judecătorul de instrucție al trib. Brăila să fie alipit numai pe lângă secția I-a.

Așa dar, numai secția întâia a tribunalului Brăila este competentă a se pronunța asupra confirmării mandatelor emise de judecătorul de instrucție al acelui tribunal.

Decisiunea No. 1224/904. — Respins recursul făcut de D-l Procuror general al acestei Inalte Curți, în interesul legii, contra decisiunii Camerei de punere sub acuzare de pe lângă Curtea de apel din Galați cu No. 150/904.

Curtea,
Ascultînd citirea raportului făcut în cauză de d-l consilier Gr. M. Buiuciu;
Pe d-l Procuror St. Stătescu în concluziuni;

Deliberînd,

Avînd în vedere recursul făcut în interesul legii de către Procurorul General al acestei Curți, în contra deciziei No. 150 din 11 Septembrie 1904, a Camerei de punere sub acuzare a Curții de apel din Galați;

Avînd în vedere că motivul de casare este violarea art. 11 din legea de organizare judecătorească din 1890, prin reaua interpretare și aplicare a legii din 1900 care a adăugat încă o secțiune la trib. Brăila;

Considerînd că prin această lege, de la 1 Aprilie 1900, s'a înființat încă o secțiune la trib. Brăila, însă s'a dispus ca ambele secțiuni să nu aibă de cit un singur judecător de instrucție alăturat pe lângă secț. I; iar art. 97 al. II din Procedura penală prevede că cererile de confirmare a mandatelor de arestare se vor rezolva de secțiunea din care face parte sau pe lângă care este alipit judecătorul de instrucție care a emis mandatul;

Considerînd dar că deși art. 11 din legea de organizare judecătorească stabilește ca principiu, rotațiunea judecătorilor la diferitele secțiuni prin tragere la sorți, la fie-care început de an judecătoresc, astfel ca acelaș judecător să nu servească doi ani de-a rindul la aceeași secțiune, însă din termenii legii de la 1 Aprilie 1900, rezultă că legiuitorul avînd în vedere multiplele afaceri ale secț. I a trib. Brăila, a voit a-i da un judecător mai mult de cit la cea-l-altă secțiune înființată din nou, și în vedere că judele instructor era unic așa că nu avea cu cine alterna a derogat la principiul rotațiunii pus în legea de organizare judecătorească, prevăzînd că judecătorul de instrucție al trib. Brăila să fie alipit numai pe lângă secț. I;

Că așa fiind toate cererile de confirmare ale mandatelor de arestare emise de acest judecător de instrucție vor fi supuse spre confirmare numai secț. I a tribunalului;

În vederea celor expuse rezultă că Camera de punere sub acuzare a Curții de apel din Galați, care admițînd apelul Procurorului trib. de Brăila, a decis că numai secț. I a acestui trib. este competente a se pronunța asupra confirmării mandatelor, n'a violat art. 11 din legea de organizare judecătorească și a făcut o justă aplicație a legii din 1 Aprilie 1900;

Pentru aceste motive, Curtea, respinge, etc.

Camera de punere sub acuzare a Curții de apel din Galați

Audiența de la 11 Septembrie 1904

Președenția D-lui G. TANOVICIANU, Președinte

Procurorul Trib. Brăila în cauza lui Ghiță Papadopol, dat judecării pentru vagabondagiū

Deciziunea No. 150

Mandate de depunere sau arestare. — Confirmarea lor. — Secțiunea tribunalului competentă a face această confirmare. — Tribunalul Brăila. — Care este secția acestui tribunal competentă a confirma mandatele. — (Art. 97 Pr. pen.; art. 11 din legea organizării judecătorești; art. 1 din legea de la 1900 prin care s'a înființat o a doua secție la trib. Brăila; art. 9 din regul. de la 1894 pentru serviciul interior al trib.).

După art. 97 din Proc. penală, cererile de confirmarea mandatelor de depunere sau arestare se vor rezolva de secțiunea din care face parte, sau pe lângă care este alipit, judecătorul de instrucțiune care a emis mandatul.

Ast-fel, la trib. Brăila, tribunal cu două secții, unicul judecător de instrucțiune al acestui tribunal fiind alăturat pe lângă secția I a acelui tribunal prin legea de la 1900 care a înființat secția II-a, confirmarea mandatelor emise de judecătorul de instrucțiune se face de secția I-a.

Camera deliberând,

Văzînd declarația de apel No. 9487/904 a d-lui Procuror Trib. Brăila, contra jurnalului acelui tribunal, s. I, No. 4231/904 prin care își declină competența de a se pronunța asupra cererii d-lui judecător de instrucție al acelui tribunal făcută prin adresa No. 5499 de a se pronunța asupra confirmării mandatului de arestare No. 5498/904 emis contra lui Ghiță Papadopol zis și Sculi;

Văzînd actele de instrucțiune cum și motivele apelului d-lui Procuror al Trib. Brăila și ascultînd conclusionile d-lui Procuror general al acestei Curții;

Considerînd că după art. 97 Pr. p. cererile de confirmarea mandatelor se vor rezolva de secțiunea din care face parte sau pe lângă care este alipit judecătorul de instrucțiune, care a emis mandatul;

Considerînd că art. 1 din legea din 1900 pentru înființarea s. II-a la Trib. Brăila declară că unicul judecător de instrucție, este alăturat pe lângă s. I-a;

Că așa fiind evident că secția I a Trib. Brăila este singura competentă a se pronunța asupra cererii de confirmare a mandatelor;

Că în adevăr art. 11 din legea organizării judecătorești stabilește principiul alternării judecătorilor, însă aceasta o face acolo unde este un număr egal de judecători la ambele secțiuni; iar în ce privește regulamentul din 1894 care spune prin art. 9 că unicul judecător de la tribunalele cu 2 secțiuni, Covurlui și Mehedinți, nu va putea face parte doi ani de-a rîndul din aceeași secțiune, nu se poate aplica și trib. de Brăila, de oare ce acest regulament a fost făcut numai în vederea celor două tribunale, Covurlui și Mehedinți, căci atunci trib. Brăila nu avea de cît o secțiune;

Că regulamentul din 1894 fiind anterior legii din 1900, care înființează s. II-a trib. de Brăila, nu poate modifica această lege, care formal alipește pe unicul judecător de instrucție la secția I-a.

Pentru aceste motive, Camera,

În unire cu conclusionile d-lui Procuror general.

Admite apelul d-lui Procuror Trib. Brăila contra jurnalului acelui tribunal s. I, No. 4331/904, și

Decide, că secția I a Trib. Brăila este competentă a se pronunța asupra confirmării mandatelor emise de judecătorul de instrucțiune de pe lângă acel tribunal, și Dispune ca dosarul să fie înaintat parchetului general.

(ss) G. Tanoviceanu, D. G. Tazlauanu, V. Tătaru

TRIBUNALUL JUDEȚULUI BRAILA, Secția I

Audiența din 6 Septembrie 1904

Președenția D-lui ST. MICULESCU, Prim Președinte

Ghiță Papadopol zis și Sculi, dat judecării pentru vagabondagiū
Jurnal No 4231

Mandate de depunere sau arestare. — Confirmarea lor. — Competința. — Tribunal cu două sau mai multe secții. — Secția competentă a confirma mandatele judecătorului de instrucțiune. — Tribunalul Brăila. — Tribunal cu două secții. — Un singur judecător pentru ambele secții. — Dacă acest judecător alternează, la începutul anului judecătoresc, de la o secție la alta. — (Art. 97 din legea Proc. penală, cum a fost modificat la 1902; art. 9 și 10 din regul. interior al tribunalelor; art. 11 din legea organizării judecătorești; art. 1 din legea de la 1 Aprilie 1900 pentru înființarea secției a II la trib. Brăila).

1. Cererile de confirmarea mandatelor de depunere sau de arestare, la tribunalele compuse din două sau mai multe secțiuni, se vor îndrepta la secțiunea din care judecătorul de instrucție face parte, fiind singură competentă a le judeca.

2. La tribunalul Brăila, de și prin legea de la 1 Aprilie 1900 prin care se crează o a doua secțiune la acel tribunal, se prevede că unicul judecător de instrucție al acelui tribunal se alătură pe lângă secțiunea întâia, însă prin aceasta nu se derogă la dispozițiile articolului 11 din legea pentru organizarea judecătorească prin care se stabilește principiul schimbării judecătorilor în diferite secțiuni, ast-fel că judecătorul de instrucție al trib. Brăila alternează, la începutul fie cărui an judecătoresc, de la o secție la alta, luînd parte la ședință și la lucrările secției din care face parte, fără tragere la sorți.

Tribunalul,

Asupra cererii d-lui Jude Instructor de a se confirma mandatul de arestare No. 5498 emis contra lui Gh. Papadopol zis Sculi inculpat pentru delictul de vagabondagiū.

Ascultînd raportul d-lui Jude Instructor, conclusionile d-lui procuror și întîmpinările preveniturii.

Deliberînd,

Avînd în vedere că, atît după art. 10 al. I din regulamentul de serviciu interior al Tribunalelor cît și după art. 97 al. 2 din procedura criminală, așa cum a fost modificat prin legea din 13 Martie 1902, cererile de confirmarea mandatelor de arestare, la Tribunalalele compuse din 2 sau mai multe secțiuni, urmează să fie îndreptate la secțiunea din care Judecătorul de instrucție face parte, fiind singură competentă a le rezolva;

Avînd în vedere că, cestiunea pe care Tribunalul cată s'o rezolve mai întîi, e aceea de a se ști dacă d-l Judecător de instrucție, mai face parte, în cursul anului judiciar care a început la 1 Septembrie 1904, din secția I, dacă prin urmare, poate să mai ia parte la lucrările acestei secțiuni, cînd ar fi nevoie, fără o delegațiune specială, după cum prevede art. 12 din legea organizării judecătorești, cestiune de la care depinde și competența acestei secții de a mai rezolva sau nu, în cursul acestui an, confirmarea sau infirmarea mandatelor de arestare;

Avînd în vedere că art. 11 din legea pentru organizarea judecătorească, stabilește principiul schimbării judecătorilor în diferite secțiuni, prin tragere la sorți, la începutul fie cărui an judecătoresc, ast-fel că nici un Judecător nu e ținut să rămînă mai mult de cît un an în fie-care secțiune;

Avînd în vedere că regulamentul de serviciu interior al Tribunalelor, prin art. 9 aplică în mod categoric această regulă judecătorilor de instrucție, stabilind

cum trebuie să facă schimbarea la Tribunale cu două secțiuni având doi judecători de instrucție, precum și la cea care, de și compuse din două secțiuni, au un singur judecător de instrucție;

Având în vedere că legea de la 1 Aprilie 1900, de și crează o a doua secțiune la acest Tribunal, menține însă un singur judecător de instrucție precum prevede legea din 29 Iulie 1892 pentru Tribunalul Covurlui și cea din 4 Martie 1894 pentru Tribunalul Mehedinți, cu deosebire că aceste două legi alătură pe Judecătorul de instrucție la secția II pe cînd legea privitoare pe Tribunalul Brăila 'l alipește la secția I;

Avînd în vedere că dacă fie care din aceste legi determină secțiunea pe lîngă care e alăturat Judecătorul de instrucție, nu însemnează că legiuitorul a avut intențiunea să deroage la principiul din art. 11 din legea organizării judecătorești, dezvoltat de art. 10 din regulamentul și să mențină, în permanență, pe alți trei Judecători de instrucție, la secția la care fie care a fost alăturat, legiuitorul a avut de scop numai,—pentru că după art. 14 din legea organizării judecătorești, judecătorii de instrucție trebuie să facă parte dintr'o secție,—să indice secția din care va face parte și la care va putea lucra fără tragere la sorți în cursul anului judecătoresc în care se găsea la punerea în aplicare a legii; că ceia ce dovedește că numai acesta a fost scopul legiuitorului, ca să nu lase acest punct la incertitudine, e art. 9 din regulamentul de serviciu interior care decide formal că la Tribunalele Mehedinți și Covurlui, Judecătorul de instrucție nu va putea face parte dintr'unu de a rîndul din aceiași secțiune;

Avînd în vedere că legea de la 1 Aprilie 1900 a făcut pentru Tribunalul Brăila, aceia ce legile din 1892 și 1894 făcuse pentru Tribunalele Covurlui și Mehedinți, fără vre o abatere de la principiul legii organizării judecătorești; Că dacă art. 9 din regulamentul de serviciu interior al Tribunalului nu vorbește și de Tribunalul Brăila, e că acest regulament anterior legii care înființează o a doua secție la Tribunalul Brăila, dar de aci nu se poate deduce că principiile puse în legea organizării dezvoltate prin regulament nu sunt aplicabile posturilor din nou create prin legile posteroare;

Avînd în vedere că nici nu se explică pentru ce legiuitorul din 1900 s'ar fi abătut de la un principiu fundamental, acela la schimbării judecătorilor și ar fi introdus o singură și mică excepțiune pentru Tribunalul Brăila, alipind pe Judecătorul de instrucție în permanență la aceiași secțiune; Că dacă astfel ar fi fost intențiunea legiuitorului ar fi spus în mod precis, ori, textul legii nu se pretează la o asemenea interpretare;

Avînd în vedere că în conformitate cu aceste principii aplicabile și Tribunalului Brăila ca tuturor Tribunalele din țară și conform legii din 1900, de fapt și fără nici o opoziție, d-l Judecător de instrucție după lîngă acest Tribunal a făcut parte de la înființarea legii și pînă la 1 Septembrie 1900 cînd începea un nou an judecătoresc din secțiunea I iar, de la începutul aceluiași an pînă la 1 Septembrie 1901 din secția II, alternînd astfel la începutul fie căruia un judecătoresc de la o secție la alta, luînd parte la ședință și la lucrările secției din care face parte fără tragere la sorți;

Avînd în vedere că în cursul anului precedent d-l Judecător de instrucție făcînd parte din secțiunea I urmează ne apărut ca în cursul acestuia an judecătoresc, care a început la 1 Septembrie 1901 să treacă la secțiunea II unde poate lucra fără delegațiune specială sau tragere la sorți;

Avînd în vedere că numai secțiunea din care face parte Judecătorul de instrucție e competente a rezolva confirmarea sau infirmarea mandatelor de arestare după art. 10 din regulament și 97 din procedura criminală; că d-l Judecător de instrucție urmînd a face parte anul acesta din secțiunea II numai acea secție e competentă, astfel că secția I a Tribunalului cată să decline competența.

Pentru aceste motive Tribunalul 'și declină competența de a se pronunța asupra cererii d-lui Judecător de instrucție făcută prin adresa No. 5499 din a c.

(ss) St. Miculescu, X. Andronescu.

Camera de punere sub acuzare din Craiova

Audiența de la 15 Octombrie 1904

Președenția D-lui G. ORMAN, Președinte

Afacerea D-r Leopold Marcu și Lt. Gr. Troceanu

Decizia No. 174

Cauțiune. — Liberare pe cauțiune a unui prevenit. — Opoziție. — Camera de punere sub acuzare. — Opoziție făcută de partea civilă, la camera de punere sub acuzare, în contra ordonanței judecătorului de instrucție, prin care se liberează pe cauțiune un prevenit. — Admisibilitate.—(Art. 127 și 137 Pr. penală)

Opoziția făcută de partea civilă, la camera de punere sub acuzare, în contra ordonanței judecătorului de instrucție prin care dispune liberarea pe cauțiune a unui prevenit, este admisibilă.

S'a ascultat: d-l avocat Guran în susținerea opoziției din partea părții civile Stancu Ceorecanu și Iorgu S. Veleanu, d-l avocat Chițu din partea preveniților D-r Leopold Marcu și Lt Troceanu cum și d-l Procuror General Ath. Hărescu, în concluziuni;

Camera deliberînd,

Văzînd opozițiunea părții civile făcută în termen, contra ordonanței judecătoresc din instructor Doljiu, cab I, de la 5 Octombrie a. c., prin care a admis cererea preveniților D-r L. Marcu și Locotenent Gr. Troceanu, și 'i au pus în libertate provisoriu pe cauțiune.

Văzînd că se ridică atît de preveniți cît și de Procurorul general, incidentul de neadmisibilitatea acestei opozițiuni, basîndu-se pe art. 127 Pr. pen. modificată prin legea din Martie 1902;

Considerînd că acest text nu vorbește de cît de hotărîrile date de trib. asupra mandatelor de arestare și a libertății provisorie pe cauțiune, zicînd că apelul inculpatului și procurorului contra acestor hotărîri ale trib., se face la Camera de acuzare, după formele și în termenul prevăzut de art. 137 P. p., dar nu vorbește de opozițiunea ce are drept să facă partea civilă la Camera de acuzare, în materie de liberare provisorie pe cauțiune, contra ordonanței judecătorului de instrucție;

Că acest drept de opozițiune al părții civile în această materie, 'i este conferit părții civile, de art. 137 P. p., care n'a fost modificată prin legea din Martie 1902, și care lege nu s'a ocupat de cît a modifica art. 88 pînă la 128 Pr. p., fără să atingă art. 137 Pr. p. și fără să 'l abroge;

Că ast-fel fiind, opoziția părții civile în materie de liberare provisoriu pe cauțiune, este admisibilă și incidentul dar este neîntemeiat;

In fond,

Avînd în vedere actele instrucțiunii;

Ascultînd concluziunile d-lui Procuror general;

Pe partea civilă în susținerea făcută prin avocatul său, și pe inculpații în întîmpinările făcute prin apărătorul lor;

Avînd în vedere motivele din ordonanța opoasă, pe care Camera, în majoritate, le adoptă în totul; și în ne-unire cu d-l Procuror general, respinge opozițiunea părții civile, etc.

(ss) G. Orman, C. Valimărescu.

Grefier (s) G. St. Geormăneanu

O p i n i u n e

Considerînd că din legea de Procedură penală, rezultă că liberarea provisorie pe cauțiune este lăsată la

facultatea și aprecierea judecătorului, care are în vedere toate actele cauzei și toate circumstanțele care înconjoară afacerea; și

Văzînd toate actele cauzei și toate circumstanțele ei, sunt de părere a se admite opozițiunea părții civile, și ca consecință, a se respinge cererea de liberare pe cauțiune a preveniților D-r Leopold Marcu și Locotenent Gr. Troceanu.

(s) M. Economu.

Observație. — În principiu, acțiunea publică nu aparține de cît Ministerului public, și, partea civilă nu poate exercita acțiunea sa de cît pentru daunele, ce i s'au cauzat de o crimă sau de un delict; cu toate acestea, sunt casuri anume prevăzute de lege în care acțiunea părții civile pune în mișcare și acțiunea publică.

În adevăr, art. 137 Pr. penală acordă în mod expres părții civile facultatea de a face opozițiune la ordonanța judecătorului de instrucție; este evident că, în acest cas, legea dă în mod virtual acestei opozițiuni efecte de a sezisa Camera de acuzare și de acțiunea publică și în această ipoteză ea autorisă pe această Cameră de a trimite, cu toată tăcerea Ministerului public, pe inculpat înaintea jurisdicțiunii competente pentru a reprimă infracțiunea comisă.

Cestiunea dedusă în judecată înaintea Camerei de punere sub acuzare din Craiova este de a se ști: dacă sub actuala lege a libertății individuale, din 15 Martie 1902, partea civilă poate să facă opoziție la Camera de punere sub acuzare contra ordonanței judecătorului de instrucție, în materie de punere în libertate provisorie, pe cauțiune?

Camera de punere sub acuzare din Craiova, pentru motivele enunțate în decisiunea pe care o publicăm mai sus, se pronunță afirmativ. Noi însă, credem că partea civilă nu are acest drept, și iată de ce:

I. Cînd legiuitorul din 1902 a modificat capitolele VI și VII de la cartea I din Procedura criminală relativ la mandate și libertatea provisorie, a avut în vedere, pe de o parte, să pună capăt cererilor exagerate ale părții civile, cari, în regulă generală, nu făceau aceste cereri de cît ca să pună o pedică la liberarea pe garanție, iar pe de alta; s'a circumscris dreptul părții civile, cînd este vorba de a se discuta liberarea pe cauțiune, în sensul că dînsa are dreptul de a cere reparațiunea prejudiciului ce i s'a cauzat, fie de o dată cu acțiunea publică, fie separat pe cale civilă, iar nu și pentru deținerea prevenitului, la care este interesată numai societatea. (Vezi expunerea de motive).

II. Art. 127 din citata lege este hotărîtor cînd zice că: în contra hotărîrii dată asupra mandatelor de arestare și a libertății provisorie,

procurorul și inculpatul vor putea face apel la Camera de punere sub acuzare, după formele și în termenii prevăzuți de art. 137 Pr. p.; cu alte cuvinte, că partea civilă nu are acest drept în materie de liberare provisorie pe cauțiune.

În afară de aceasta, termenii întrebunțați de legiuitor din acest text cînd zice: «*contra hotărîrilor date asupra mandatelor de arestare și a libertății provisorie*» sunt generali și, prin urmare, cuprinde și ordonanțele judecătorilor de instrucție, iar nu numai hotărîrile date de tribunal, cum decide Camera de punere sub acuzare.

Așa fiind socotesc că, art. 127 din legea libertății individuale a modificat art. 137 din vechea Procedură în acest sens că, partea civilă numai poate face opoziție la ordonanțele judecătorului de instrucție date în cazul prevăzut de art. 117 Pr. p.

În hypotesa contrarie ar fi un non sens, dispozițiunile art. 127 din noua lege, întru cît după vechiul art. 137 atît Ministerul public, cît și prevenitul avea deja acest drept.

H.

JUDECĂTORIA OCOLULUI II BRĂILA

Audiența de la 10 Iunie 1904

Vasile Popa Nicola, Frați Castrino și Spiru Dumitru, contestație la tablou

Cartea de judecată No. 978

Privilegiu. — Creanțe derivînd din lucru și furnitură de material. — Dacă sunt privilegiate. — (Art. 1488 din Codul civil; art. 21 și 22 din legea din 1 Decembrie 1902).

Poprire. — Validare. — Concurență de mai multe popriri. — Tablou de ordinea creditorilor. — Poprire după facerea tabloului. — Creditorii preferiți asupra sumei poprite. — (Art. 462 Proc. civilă).

1) Toate creanțele derivînd din lucru și furnitură de material sunt privilegiate.

2) Pînă în momentul cînd validarea unei popriri a rămas definitivă pot să se mai înființeze și alte popriri valabile și cu drept de concurență asupra sumei poprite, căci dacă se poate interveni în mod valabil pînă la definitivă validare se poate și popri.

De asemenea dacă pînă în momentul cînd validarea a rămas definitivă n'au survenit alte popriri, creditorul poprit devine exclusiv creditorul terțiului poprit.

Așa dar, creditorii ale căror popriri s'au validat în mod definitiv și au fost trecuți în tablou devin exclusivii creditorii ai terțiului poprit, celelalte popriri rămînînd fără efect față de acești creditorii diligenți.

Judecata,

Asupracontestațiunilor făcute la tabloul de distribuire. Avînd în vedere desbaterile orale ale părților precum și actele state la dosar;

Avînd în vedere că în fapt, Cristu Costea, antreprenor

de lucrări, i-a în antreprisă construcția școalei din comuna Vădeni și neplătind lucrătorii și furnisorii de material, aceștia îi cheamă în judecată, înființând în același timp popririi pe suma ce Primăria îi datora; că popririle înființate de Filip Bamihas și Cristu Andrei validându-se în mod definitiv, această judecatorie sesizată de o cerere a lui Cristu Andrei procede la formarea tabloului distribuind suma poprită acestor doi creditori, celelalte popririi nefiind validate;

Comunicându-se tabloul și de la comunicare obținând și cei-l-alți creditori validarea popririlor lor, în termen util, fac contestație la tablou;

Considerând că obiecțiunea privilegiului ridicată de contestatorul Vasile Popa Nicola, nu poate intra în discuție, de oare-ce toate creanțele derivând din lucru și furnitură de material sunt privilegiate conform disp. art. 1488 Cod civil, combinat cu art. 21 și 22 din legea din 1 Decembrie 1892;

Că cestiunea de drept ce urmează a fi discutată e: dacă creditorii a căror popririi s'au validat în mod definitiv și au fost trecuți în tablou devin exclusivii creditori ai terțiului poprit, celelalte popririi rămânând fără efect față de acești creditori deligenți, făcându-se ast-fel aplicația principiului *prior jura vigilantibus* (Cod. sard.); sau și cei-l-alți creditori pot veni la tablou luând parte la distribuirea sumei poprite, chiar dacă popririle lor sa validat în urmă?

Procedura civilă în art. 462 zice că: orî-ce creditor al datornicului urmărit va putea interveni la judecata de poprire printr'o simplă cerere *pină ce nu s'a dat o sentință definitivă asupra validărei*. Ce rezultat din acest articol?

Resultă pe de o parte, că pină în momentul cînd validarea unei popririi a rămas definitivă pot să se mai înființeze și alte popririi valabile și cu drept de concurență asupra sumei poprite, căci dacă se poate interveni în mod valabil pină la definitivă validare se poate și popri, ear pe de alta, că dacă pină în momentul cînd validarea a rămas definitivă n'au survenit alte popririi, creditorul popritor devine exclusiv creditorul terțiului poprit;

Aceasta reese de alt-fel din însăși răspunsul dat de Ministrul de Justiție d-lui Misir cu ocazia discuției art. 464 din procedură;

Dacă acesta și în nici un caz altul, este sensul generic al art. 462, în speță n'avem de cit să examinăm datele proceselor verbale de înființarea popririlor în raport cu validările definitive ale popririlor din tablou și toate popririle ce le vom găsi înființate înainte de validarea definitivă le vom trece în tablou, înlăturînd bine înțeles pe cele tardiv înființate;

Procedînd la această verificare vom găsi că poprirea Fraților Castrino a fost înființată la 31 Ianuarie 1904, a lui Spiru Dumitru la 3 Decembrie 1903, iar a lui Vasile Popa Nicola la 8 Mai 1904, pe cînd Cristea Andrei obține validarea definitivă la 8 Martie 1904, iar Filip Bamihas la 11 Noembrie 1903, deci conform principiului mai sus enunțat, Filip Bamihas a căru poprire a rămas definitivă mai înainte ca cei trei contestatori să fi înființat popririle lor, se va despăgubi integral din suma poprită, adică va trebui să primească suma de lei 277 bani 80 coprinzînd creanța, precentele și cheltuelile de judecată, pe cînd Cristu Andrei va trebui să se despăgubească din suma rămasă în mod proporțional cu Frații Castrino și Spiru Dumitru a căror popririi au fost înființate mai înainte de a fi obținut validarea definitivă și deci vor trebui să primească: Cristu Andrei suma de 301 lei 68%, Frații Castrino suma de 465 lei 45%, (aceasta ca urmare a sumei din hotărîrea de validare No. 832/904 cuvenită lui în concurență cu Vasile Popa Nicola) și Spiru Dumitru suma de 136 lei 65%; se menționează că conform dispozițiilor art. 146 Procedura civilă s'a preluat din întreaga sumă poprită 50 lei atît cit s'a apreciat de judecată cuvenit lui Cristu Andrei pentru cheltuelile făcute cu formarea ta-

bloului, comunicarea lui și procedura în judecarea contestațiilor de azi; iar lui Vasile Popa Nicola ce a înființat poprirea posterior validărei definitive a acestor doi creditori din tablou 'I se opune principiul *prior jura vigilantibus*;

Pentru aceste motive, hotărăște, etc., etc.

Judecător (s) Aureliu N. Bogdan.

INFORMAȚIUNI

Anunțăm cu plăcere că partea a II-a din volumul al VIII-lea al Dreptului civil român, explicat și comentat de Directorul nostru, D-l D. Alexandresco, este gata și s'a dat la broșat. Materia vinzării este una din cele mai importante și mai practice, și comentariile Directorului nostru vor aduce, de bună seamă, un adevărat serviciu în această privință.

S'a tipărit și prima coală din vol. IX (contractul de schimb). Restul acestui volum va fi consacrat contractului de locațiune, și va eși la finele anului 1905.

Rugăm pe amicii noștri amatori a'și procura p. II-a vol. VIII ce va fi broșat gata pe ziua de 3 Noembrie a. c., să adreseze de pe acum comanda d-lor, direct d-lui Codreanu, la Redacția acestui ziar, pentru a fi satisfăcuți de urgență.

D-l Codreanu servește la cerere și celelalte volume ale d-lui Alexandresco, cum și orî ce cărți de Drept. romîne sau străine.

Bibliografii

Tratat de Drept Civil de d-l profesor D. Alexandresco. Partea I, vol. VIII conține *Convențiile matrimoniale* (34 coli tipar). Prețul 10 lei.

Dreptul civil Român în 3 vol. de d-l Profesor C. Nacu, cuprinde întreagă materia dreptului civil, Prețul fie cărui vol. 12 lei (3 vol. 36 lei).

Codul comercial cu noua lege a falimentelor, adnotată și comentată de d-nii *Cesărescu & Dan*, însoțit de un index alfabetic complet. Prețul Lei 6.

Codul de Comerț (vol. 1 600 pag. cuprinzînd Art. 1—60) comentat de d-l *M. A. Dimitrescu*, profesor la Școala superioară de comerț din București. Prețul 10 lei.

Cambia și acțiunea Cambială (5 fascicule apărute) de *Nic. M. Părvulescu*, magistrat și *C. St. Radianu*, avocat. Prețul fie cărei fascicule Lei 1.50.

Toate aceste cărți precum și alte diferite opere de Drept se găsesc de vînzare la Redacția acestui ziar, 5 Calea Rahovei 5, de unde se expediază la cerere *contra valoare*: mandat postal timbre sau ramburs. Taxele postale privesc pe cumpărător. Comanda se vor expedia pe adresa d-lui Codreanu, proprietarul ziarului *Curierul Judiciar*, la București.

A apărut Tomul XXXIV din

Répertoire général alphabétique

DE DROIT FRANÇAIS

publié par M. M.

A. Carpentier et G. Frerejouan du Saint

Acest volum cuprinde cuvintele: *Séparation des patrimoines—Subvention*.

N.B.—Vom publica în curînd o dare de seamă asupra acestui interesant volum, care este unul din ultimele ale Repertoriului *Sirey*; căci, în curînd întreaga operă va fi gata.